

[Udenrigsministeren.]

også lidt mere menneskelige følelser i visse øjeblikke. Jeg tror, jeg kan sige, at ganske uden hensyn til styreform vil en regering kunne få forelagt en henvendelse af en sådan art, at den, i de bogstaveligt næsten kun minutter, der er til overvejelse, gør sig lidt mindre teoretiske og lidt mere humanitære overvejelser. Det er det, vi har gjort. Nu er børnene her, og nu skal de behandles ordentligt, så længe de er her, og så skal vi opfylde det, der hele tiden har været tanken: de skal tilbage til deres eget land igen.

Inge Krogh (KrF):

Det glæder mig, at udenrigsministeren er gjort af et mildt stof, det har jeg også altid forstået. Men det har foruroliget mig meget stærkt, at man taler om allerede nu at sende disse børn tilbage. Det er børn, som er kommet her af egen fri vilje — det må man tro, mange af dem er ret store — og de har knyttet sig til den, de er kommet herop med, og knyttet sig til hinanden. Jeg vil derfor spørge udenrigsministeren, om han vil love at overveje det meget nøje, før man sender dem hjem, og at man sikrer sig, at de kommer hjem til rolige forhold. Jeg vil meget gerne have et løfte om, at man vil diskutere sagen i udenrigsudvalget, inden der bliver taget bestemmelse.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Jeg vil gerne sige til fru Inge Krogh, at jeg tør ikke bekræfte, om disse børn er kommet her af egen fri vilje, og med det, vi læser og hører om Henning Becker, der måske ikke helt af egen fri vilje ikke var i stand til at følge børnene hele vejen til Danmark, ville jeg være mere end usikker over for, om de er kommet her af egen fri vilje. Men det gør i og for sig heller ikke noget, for nu er de her, og nu er det os og nogle flere, der har ansvaret for dem.

Hvad angår spørgsmålet om at drøfte spørgsmålet i udenrigsudvalget, vil jeg finde det helt naturligt, at udenrigsudvalget, når det måtte ønske det, beder om en drøftelse, og at vi dér får lejlighed til at gennemdrøfte hele den problematik, som vi nu engang er midt i, fordi regeringen altså i den sidste fase af krigshandlingerne derude — og her tænker jeg igen på det, jeg sagde til fru Hanne Reintoft før — gjorde en undtagelse

fra det, som jeg har indtryk af de allerfleste, måske næsten alle i denne sal, mener bør være reglen.

Ole Espersen (S):

Der gøres jo af grunde, som jeg ikke skal komme nærmere ind på, forskellige forsøg på at forsinke børnenes tilbagevenden til Vietnam. Det seneste, jeg har hørt om, er sket i dag, hvor jeg har set af dagspressen, at Henning Becker i samarbejde med en århusiansk professor har indklaget den danske regering for menneskerettighedskommissionen i Strasbourg. Denne kommission er et særdeles vigtigt led i bevarelsen af menneskerettighederne, og misbrug af kommissionen må fordømmes. Man behøver ikke at have nogen juridisk baggrund for at se, at en sag som denne ikke hører hjemme for menneskerettighedskommissionen i Strasbourg. Selve sagens realitet er jo klar nok: den danske regering står frit med hensyn til at sende børnene tilbage, når forholdene er rolige i Vietnam.

Det afgørende er imidlertid, at misbruget er ganske åbenbart derved, at man ikke kan gå til kommissionen, før man har brugt alle nationale retsmidler, og intet retsmiddel, ingen domstol, ingen administrativ myndighed har taget stilling til denne sag endnu. Derfor foreligger der et oplagt misbrug, og jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om udenrigsministeren er enig i, at ingen henvendelse med juridisk gyldighed kan ske til kommissionen, før de nationale retsmidler er udtømt.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Jeg er meget stolt af, at jeg engang for mange år siden har fået 14 i borgerlig ret, men alligevel er det måske lidt bagvendt, at jeg skal svare en juridisk professor på et juridisk spørgsmål. Men jeg kan da bekræfte til fulde over for hr. Ole Espersen, at den sag ikke kan tages op af menneskerettighedskommissionen, før alle nationale instanser har talt.

Så skal jeg i øvrigt gentage, hvad jeg har sagt tidligere, at det, det nu gælder, er børnenes ve og vel og ikke at redde prestige og ansigt, selv ikke for folk, der måske har det behov.

Hermed sluttede spørgsmålet.